

AVGUST Nič ni mimo,
BREZ samo veliko je odsotnega.
POLETJA So rjave oči iz teme,
a jih ne vidiš.
Včasih je le mogoče vzeti
besedo iz molka,
pa jo pustiš, da sprhni.
Tako zemlji ostane preveč toplote,
preveč za trohnobo,
preveč za hladno poletje.

SPOROČILO Ne vem,
kdaj je večni popotnik
pozabil tu svoja oblačila.
In ker sem bila še vsa
gola,
so postala moja.
Usodna oblačila.
Samo rutica
od nekje drugje okrog vratu.
Samo okrog vratu.

Vladimir Memon

IN MEMORIAM 1.

Seme drevesa smo tvojega oj
od jutra pokriti z mrakom oči
temni plameni
gorimo kamen
telesa tvojega...

Po hiši v besedo žalno odete
ležijo pokopane ure
s tisoč predmeti spočete
v les v kamen preklete v smrt...

Vračanje v prah in pepel —
 zemlji si novo breme.
 Nedokončane številčnice jočejo.
 Veter jekleni. Polomljena kopja
 v meso izteklih noči
 zabodena
 nemo ležijo

Na grubljah od sonca prežganih
 od vetra prebodeh
 poje mah posušen
 temno molitev
 vračanja v eno —
 s kamnom
 s koreni trav rdečih v mesu
 s semenom na bedrih bora samotnega.

Vas
 s simboli med stene davnine
 izpraskano
 preletijo sence gabrov z burjo v naročju
 sence gabrov
 z burjo v naročju brišejo tvoje stopinje
 iz zemlje rojene —
 in v zemljo se vračajo tvoje oči.

Usta ust smo tvojih oj
 besede nemo govorimo.
 Koraki smo tvojih korakov oj
 cvetje venimo na tvojih dlaneh.
 Seme drevesa smo tvojega oj
 les na tvojem telesu molčimo ...

kot ogenj odhod brez vrnitve —
 oj v prah se povrneš ...

II.

Kot ogenj zareže
 v meso brazde žgoče
 slovo brez vrnitve
 zvečer
 ko slišimo v mraku
 korakov tvojih besede ...

A nič ni —
le veter pred vrati sestavlja
molčečo podobo.

Obraz tvoj
iz kamna iztrgan
in s prahom pokrit
obraz tvoj v vetru
s pepelom na ustih
in z zemljo umrlo na čelu —
v zadnjem boju do stekla razlite oči
obraz tvoj
v kristalih smrti po koži posutih
lovijo zvezde svoj temni odmev...

le veter pred vrati sestavlja
molčečo podobo —
prahu zapisano
v zemlji spočeto.

Potem je noč
in razpremo dlani,
slabotni smo
slepi
iščemo tvojih oči oj
iščemo tvojih oči.
Brazde skeleče
v meso so zarezane —
polja in zvezde bežijo —
oj bežijo
polja kamnita
zvezde molčeče.

Svinčeni metulji
s pepelom na krilih rojeni
pobegnemo v veter in mraz.

III.

Težke besede
oj težke besede
v ramenih premaganih nosimo
težke besede

oj težke besede
 prósimo
 nósimo v veter in mraz...
 Noč nas pokrije.

Otrplih korakov grebemo temne gazi
 v tišino kamna
 in hrastov posekanih —
 kri bolnih dreves
 brizga iz raztrganih žil.
 Kot morje.
 Kot veter —
 kot pesek strupeni v telesu.

Temnih korakov korakamo v noč,
 sence pred nami bežijo...
 Nad nami vzhajajo zvezde iz ur.
 In mraz.
 In tišina...
 vode vklenjene v zemljo bobnijo
 iz kamna se luščijo bele kosti

ogenj razpara nebo
 ognjeni kristali
 ogenj razpara nebo

oj ples noči
 bobnajo ure
 meso veselo cvrči
 oj cvrči
 pelerina ognja kriči
 na kosteh
 od peska zglodanih
 od vode
 od temnih korenov razžrtih
 para drobovje
 drobí
 rdeči ples
 se kamen odpira
 in zemlja bobni
 se plamen zažira
 v nove in nove in nove podobe
 jekleno

strupeno
strupeno
stekleno

v kosti
se plamen zažira
se kamen odpira
oj v ples noči
oj v ples noči
kriči
rdeča pelerina . . .

Tisoč jeklenih številčnic
bobna
v mraz
v veter
bobna strupeno.
Pozabljeni stroji
ležijo
v travi požgani . . .

tisoč jeklenih številčnic
v ramenih poraženih
nosimo . . .

IV.

Trave požgane
zarežejo
sence
v tvojih korakov sledove.
Temne sence v led zakopane.
S trnom porasle.
Z besedo razbito
na ustih hripávega stroja.
S črvi v čeljustih . . .
Molčijo.

Sneg tiho izpira
žalno črnino
s skorje ožganih dreves
rahlo
kapljo za kapljo.

Besede tvoje na pesku ležijo
 v alge pokrite
 neme
 v kamen vklesane
 z vetrom nad polji kričijo ...

in ure
 na zvezde pripete
 pozabijo teči ...

Molčijo. Vetrovi ... Molčijo.

V.

In v prah se povrnemo ...

Andrej Šegula

KORENINE IZ ZEMLJE

SPOMINI NA JOHANA

SANJE Šumenje plime.
 Jutro na vzhodu vztrepeto.
 Morska zvezda oplazi otroštvo
 z zlatimi lovkami
 in ugasne.

V tipajočo luč položi Johan venec noči,
 ko sta vzdrhteli dlani ob dotiku.
 Nastala je vez
 in temno rojstvo za druge,
 ki niso prenesli neke smrti
 kot utrip drevesa.

Daljni gost beži skozi sanje
 z bitjem srca
 in z vonjem zemlje,
 na obrazu se lesketa val jeseni.
 Ni mogoče prižgati ognja v spomin.